

er ikke strengt korrekt her at benytte Udtrykket Rente, men det skal jeg komme tilbage til om et Øjeblik.

Denne første Gruppe af Regler gaar altsaa ud paa at modarbejde, at Folk uretmæssigt sætter sig i Besiddelse af visse Ting. Det synes efterhaanden at være blevet en Erfarings sag, at man ikke opnaar noget synderligt i Retning af at undgaa Forbrydelser ved at straffe med Strenghed. Om en Mand faar en større eller mindre Straf, er i den Henseende ikke det afgørende. Det afgørende er, at man har Sikkerhed for, at naar en Mand begaar en Forbrydelse, at han saa ogsaa bliver opdaget, saaledes at man kan lægge Forbrydelsen Hindringer i Vejen paa den Maade. Det er det, Lovforslaget gaar ud paa; det gaar ikke ud paa at skærpe Straffen, men man vil ved at gøre det muligt at gribe Forbryderen saa hurtigt som muligt gøre Loven mere effektiv i Retning af at modarbejde Ejendomsindgreb.

Den anden Gruppe Regler gaar ud paa, at man faar reguleret, hvor meget Pantelaanererne maa tage i Rente. For Øjeblikket er der ikke nogen bestemt Regel herom. Det er i alt Fald for nogle Pantelaaneres Vedkommende oplyst, at den Rente, de tager, er, hvad vi i alt Fald kalder alt for høj. Forholdet er nemlig det, at for Øjeblikket er man i visse Forretninger kommet helt op til 10 pCt. i Rente pr. Maaned. Og da man gennemgaaende ikke regner med brudne Tal. vil f. Eks. 10 pCt. af 2 Kr. 20 Ø. blive regnet for 3 Kr.; det vil altsaa i Virkeligheden sige mere end 10 pCt. pr. Maaned. Der er da Grund til at have faste Regler paa dette Punkt, og her foreslaas derfor, at Maksimumsrenten sættes til 5 pCt. pr. Maaned. Der har været fremsat Ønske om, at man kunde komme yderligere ned med Renten; men jeg tror ikke, det vilde være rigtigt, og vi er da ogsaa i Landstinget blevet enige om foreløbig ikke at gøre det, men at indføre Bestemmelser om en gradvis Nedsættelse. Jeg maa her tilføje, at hvis Myndighederne finder, at den tilladte Rente efter de lokale Forhold er for høj, ligger det i deres Haand at nedsætte den.

Jeg har brugt Ordet Rente, men det er egentlig forkert, saa meget mere som Anvendelsen af dette Ord stiller Pantelaanererne i en ugunstig Belysning. Rente i al Almindelighed er kun Vederlag for Udlaan af Kapitalen, f. Eks. naar en Bank laaner Penge ud til en vis Rente; her derimod indbeholder Ordet alle de Udgifter, vedkommende Pantelaaner har, Vederlaget for hans Arbejde, hans Husleje og enhver anden Udgift, han har af Forretningen. Man skulde her

derfor egentlig ikke tale om Rente, men om Rente plus Godtgørelse.

Jeg haaber, at man har valgt nogenlunde det rette ved at gaa til 5 pCt.; foreløbig anser jeg det ikke for rigtigt at gaa længere ned.

Den sidste Paragraf i Lovforslaget danner endelig et Afsnit for sig. Den afskaffer Assistenthusets Privilegium ikke at skulle udlevere stjaalne Ting. Det har for mange staaet som en Urimelighed, at Statens Pantelaanervirksomhed skulde have et saadant Fortrin.

Jeg haaber, at Lovforslaget maa faa en let Gang gennem Folketinget, da det er vedtaget i Landstinget med alle Partiers Tilslutning.

Kirk: Det er et ualmindeligt godt Lovforslag, vi her har faaet oversendt fra Landstinget. I Landstinget har det været Genstand for en overordentlig grundig Behandling, og forhaabentlig vil Lovforslaget kunne gaa nogenlunde let gennem dette Ting. Stødet til, at denne Sag toges op, var at Den danske Kriminalistforening i Juni 1911 indsendte et Forslag til Justitsministeren; det kom altsaa fra de Mænd, som i deres daglige Gerning har haft Lejlighed til at se de Mangler, som klæber ved den nuværende Lovgivning. Underligt er det, at dette Lovforslag skulde være omtrent en halv Snes Aar om at passere Justitsministeriet. Der var under Krigen en Periode, hvor navnlig Tyveriernes Tal steg overordentlig stærkt som Følge af den ganske fabelagtige Prisstigning paa Metaller, Gummi og andre Ting. Paa det Tidspunkt vilde det have været af den allerstørste Betydning, om Politiet og Domstolene havde haft en Lov til Raadighed som den her foreslaaede.

Som den højtærede Justitsminister fremhævede, vil Lovforslaget aabne Mulighed for en mere virksom Bekæmpelse af Forbrydelser, og efter mit Skøn er dets forskellige Bestemmelser Udtryk for et meget stort Fremskridt. Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser, som Domstolene vil være veltilfredse med. Jeg selv har ofte i min Virksomhed savnet Bestemmelser af denne Art. Jeg tænkte paa dette Lovforslag blandt andet for et Par Dage siden, da jeg maatte dømme en ung Pige, som lige var fyldt 18 Aar, til Forbedringshusarbejde for ikke mindre end 37 Tyverier. I næsten alle Tilfælde havde hun afsat eller pantsat ret værdifulde Tyvekoster for temmelig smaa Beløb. Det er et Spørgsmaal, om denne Pige vilde have stjaa-